

До брѣга на Росица стига разсадникътъ на бай Паню Кенара. Тамъ му сж ягодитѣ, дето уста-та се наливатъ, кога ги гледашъ.

Тополитѣ сж изтънили вратове до небето и отъ високо ги бранятъ. Денемъ само гугутки прелитатъ надъ тѣхъ; нощемъ пѣкъ свѣтулки съ запалени фенерчета гонятъ крадцитѣ. Но това не е толкова страшно. Страхното се крие другаде: въ колибата край самитѣ ягоди. Денемъ и нощемъ тамъ стои пждарътъ дѣдо Яко — познавате ли го? Не спи дяволътъ, току ще викне, сякашъ е видѣлъ крадецъ въ ягодитѣ:

— Хей-хе! Виждамъ ха! Виждамъ, виждааамъ!

Цѣлъ день по брѣга на рѣката махатъ опашки нѣколко слаби кравички. Тѣ се бранятъ отъ хапливитѣ мухи и лениво кжсатъ избуялата отъ пролѣтнитѣ дъждове трева. Край тѣхъ сж

щрѣкнали пастирчетата имъ, зашарили лакомни очи изъ ягодитѣ.

Панчо повдига тоягата си и я насочва къмъ тѣхъ.

— Йони, виждашъ ли, какви сж се зачервили?

— Виждамъ ги ами, нали по цѣлъ день сж предъ очитѣ ми.

— И знаешъ ли, колко сж вкусни? Ммм-бонбони!

— Какво, да не искашъ да откраднемъ?

— Е-па... Голѣма работа, ако си напѣлнимъ шапкитѣ. И безъ това ще спимъ тука.

— Ами, ако ни види оня „старъ дяволъ“ — пждарътъ? Ще ни скжса ушитѣ като нищо.

— Хайде бе, кой ще ни види. Я погледни, колко сж гжсти върбацитѣ! Ще се скриемъ тамъ като язовци.

— Добре де, ами кучето? Леле, като вѣлкъ е, ей!

— Страхливецъ! Ето нѣ, че не знаешъ...